

REPERE PRIVIND EFICIENTIZAREA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE PRIN INFORMATIZARE

Lect.univ.dr. Daniela Găraïman

L'administration publique impose l'organisation et la mise en pratique des lois et d'autres actes normatifs, au niveau central et local, a ressenti et ressent de plus en plus ces changements dans la période de transition à l'économie de marché. Les décisions de l'administration publique ont des conséquences sur un grand nombre de citoyens, d'ici en résultant l'idée de la consultation de la population. On a développé le concept d'informatisation de l'administration publique qui concerne la meilleure réalisation de l'acte administratif et la modification profonde des rapports de l'administration et des administrés.

1. Societate informațională. Societatea informațională reprezintă o nouă etapă a civilizației umane, un nou mod de viață, calitativ superior, care implică folosirea intensivă a informației în toate sferile activității și existenței umane, cu un impact economic și social major. Societatea informațională permite accesul larg la informație al membrilor săi, un nou mod de lucru și de cunoaștere, amplifică posibilitatea globalizării economice și a creșterii coeziunii sociale. Societatea informațională este societatea în care producerea și consumul de informație este cel mai important tip de activitate, informația este recunoscută drept resursă principală, tehnologiile informației și comunicațiilor sunt tehnologii de bază, iar mediul informațional, împreună cu cel social și cel ecologic - un mediu de existență a omului. Societatea informațională se caracterizează prin predominanța proceselor informaționale bazate pe tehnologia informației și comunicației care conduc implicit la reconceptualizarea și reingineria sistemelor care oferă servicii și produse de informare. În acest context, specificarea noilor metode de organizare a activității, a muncii, de integrare a noilor competențe pentru colectarea, prelucrarea, organizarea și comunicarea informației devine o cerință indispensabilă a eficienței și eficacității unei structuri. Societatea informațională este o formă nouă, mult mai perfectă, a civilizației umane, în care accesul egal și universal la informație, în corelație cu o infrastructură informațională și de comunicații dezvoltată, contribuie la dezvoltarea unei societăți deschise bazate pe valorile democratice, reducerea gradului de sărăcie, îmbunătățirea calității vieții.

Apariția și evoluția societății informaționale a fost marcată de două evenimente. Primul eveniment este considerat a fi lansarea în 1992 a conceptului de *Autostradă informațională (information highway)*, cu pronunțat caracter tehnic și tehnologic. Cel de-al doilea eveniment îl reprezintă răspunsul Europei prin realizarea raportului *Europa și societatea Informațională globală. Recomandări pentru Consiliul Europei*, cunoscut și sub numele *Raportul Bangemann*. Suportul tehnologic al noii societăți se constituie prin convergența a trei sectoare: *tehnologia informației, tehnologia comunicațiilor, producția de conținut digital*. Progresul tehnologic a permis apariția unor noi servicii și aplicații multimedia, care combină sunetul, imaginea și textul și utilizează toate mijloacele de comunicație: telefon, fax, televiziune și calculatoare. Societatea informațională presupune modificări în toate domeniile, de exemplu: în administrație (e-guvernare, e-administrație), în afaceri (comerț electronic), în educație (educație la distanță), în cultură (centre multimedia, biblioteci virtuale). Tehnologia informației și comunicațiile reprezintă instrumente de promovare a democrației, a modernizării serviciilor publice și a sistemului educațional. Statul trebuie să asigure accesul tuturor cetățenilor săi la tehnologia informației și să furnizeze un cadru legal adecvat și sigur pentru utilizatorii informației digitale.

2. Sistem informațional. În general, un sistem este un ansamblu de elemente interconectate care acționează împreună în scopul realizării unui anumit obiectiv. O caracterizare a acestui obiectiv poate avea în vedere: scop - orice sistem are un scop sau un obiectiv ce poate fi mai greu sau mai ușor de constatat și definit; *este un ansamblu* - orice sistem se compune din cel puțin 2 elemente distincte ce au un rol definit în atingerea obiectivului sistemului; *interconexiunea* - pentru ca elementele componente să poată conlucra, trebuie să fie legate între ele prin conexiuni în scopul transmiterii rezultatelor funcțiilor sale; *prelucrarea* - în orice sistem se realizează o anumită transformare a unui subiect; *intrare/ieșire* - orice sistem are o intrare prin care primește informații din exterior și o ieșire prin care transmite informații în exterior; *limitare* - orice sistem este limitat în spațiu și are limite în timp; *homeostaza* - reprezintă proprietatea unui sistem de a-și menține starea de funcționare în limitele atingerii obiectivelor sale și de a-și modifica parametrii de funcționare.

Un sistem informațional poate fi definit ca fiind un ansamblu de informații, principii, concepte, reguli, canale de circulație și tehnici, proceduri și mijloace folosite pentru tratarea informațiilor (culegerea, înregistrarea, prelucrarea și transmiterea datelor) în scopul obținerii de informații ce sunt baza luării deciziilor. El este, practic, este un ansamblu de oameni, echipamente, programe, procese și date destinate să furnizeze informații active sistemului decizional, informații necesare în elaborarea de soluții pentru diverse probleme. Sistemul informațional face legătura între sistemul de conducere și sistemul condus și este subordonat sistemului de conducere.

Sub aspect static, sistemul informațional presupune înregistrarea faptelor survenite în baza informațională, înregistrarea structurilor de date, a regulilor și a restricțiilor în modelul datelor. Sub aspect dinamic, sistemul informațional urmărește procesarea informațiilor prin aducerea la zi a datelor memorate în bazele de date și schimbarea structurilor, regulilor și restricțiilor modelului de date. Sistemul informațional poate fi perceput și prin elementele sale componente ce pot fi materiale, logice sau umane, între ele existând o bună și permanentă coordonare.

O analiză a sistemului informațional conduce la identificarea a două tipuri de sisteme informaționale: *sisteme informaționale formale* și *sisteme informaționale neformale*. Sistemele informaționale formale se bazează pe definirea și acceptarea datelor și a procedurilor pentru colectarea, stocarea, procesarea, diseminarea și utilizarea acestor date. Sistemele formale sunt structurate operând în conformitate cu anumite reguli predefinite neschimbabile. Sistemele informaționale neformale se bazează pe acorduri implicite și reguli de comportament ce nu sunt predefinite, neexistând acorduri cu privire la informațiile ce urmează a fi procesate.

O altă clasificare a sistemelor informaționale le împarte pe acestea în *sisteme informatice* ce se bazează pe utilizarea sistemelor automate de calcul și *sisteme manuale* ce se bazează pe prelucrări manuale folosind tehnologii ce utilizează instrumente clasice (hartie, creion). Scopul principal al sistemului informațional este de a furniza fiecărui utilizator informațiile cerute în funcție de responsabilitățile și atribuțiile acestuia. În acest scop informația trebuie să se caracterizeze prin acuratețe și realitate, concizie, relevanță, consistență, oportunitate, formă de prezentare adecvată și cost corespunzător în raport cu valoarea acesteia.

3. Sistem informatic. *Sistemul informatic* este o parte a sistemului informațional în care procesul de culegere, transmitere, stocare și prelucrare a datelor se realizează utilizând elemente sau componente ale tehnologiei informației, adică mijloace de calcul și de comunicare moderne, produse software specializate, proceduri și tehnici specifice la care se adaugă personalul specializat. Un sistem informatic poate fi înțeles și ca o mașină capabilă

să efectueze automat operații aritmetice și logice cu scopuri științifice, administrative, contabile etc. plecând de la programe care definesc secvența acestor operații.¹

Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, definește sistemul informatic ca fiind orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau aflate în relație funcțională, dintre care unul sau mai multe asigură prelucrarea automată a datelor, cu ajutorul unui program informatic.

Un sistem informatic este compus dintr-o parte de echipament numită *hardware* și un grup de programe numite *software*.² În general, *componentele hardware* pe care trebuie să le conțină un sistem informatic corespund funcțiilor de primire, memorare, prelucrare și redare de informații. Astfel, sistemul de calcul va conține din punct de vedere hardware următoarele componente: *unitatea de intrare* care îndeplinește funcția de preluare a informațiilor din exterior, *unitatea de memorie* care îndeplinește funcția de memorare a datelor și programelor. (divizată în unitatea memorie internă și unitatea de memorie externă); *unitatea logico-aritmetică* ce îndeplinește funcția de prelucrare a datelor; *unitatea de comandă și control* care îndeplinește funcția de comandă și control asupra componentele hardware și *unitatea de ieșire* care îndeplinește funcția de predare a informațiilor în exterior.

Unitatea centrală de prelucrare (Central Processing Unit = CPU) sau procesorul care încorporează pe lângă unitatea de comandă și control și unitatea logico-aritmetică și anumiți regiștri proprii precum și interfețele cu celelalte componente ale calculatorului, coordonează și controlează întreaga activitate a calculatorului; știe să interpreteze programe, să identifice instrucțiunile dintr-un program, să decodifice o instrucțiune, să recunoască codul operației din instrucțiune, să activeze circuitul corespunzător realizării operației, să execute operații aritmetice și logice. *Memoria internă* este o memorie neremanentă în care se păstrează programele sistemului de operare și ale utilizatorului dintr-o sesiune de lucru. *Memoria externă*, formată din suporti electromagnetici reutilizabili (hard-disc, disc flexibil etc), pe care informația se păstrează codificată binar prin magnetizarea piliturii de fier după două direcții de magnetizare corespunzător celor două cifre binare, este folosită pentru păstrarea informațiilor și în afara sesiunilor de lucru. *Unitatea de intrare* este folosită pentru a transmite calculatorului informații. Ca unități de intrare pot fi folosite: *tastatura* (unitatea standard pentru introducerea în calculator a informațiilor sub forma unui șir de caractere), *mouse-ul* (dispozitiv periferic de intrare a cărui deplasare pe suprafața mesei - masă reală este convertită în deplasarea unui cursor pe ecran - masă virtuală), *scanner-ul* (dispozitiv care captează imagini grafice - fotografii, diagrame, grafice - aflate pe suport de hârtie sau alt material ce reflectă lumina.), *microfonul* (dispozitiv ce permite conversia semnalului audio în unde electrice și mai apoi în semnale digitale), *creionul luminos* (dispozitiv ce interacționează activ cu un ecran prin intermediul unei fotocelule capabilă să detecteze emisia luminii la un punct de contact cu ecranul) etc. *Unitatea de ieșire* este folosită pentru a transmite informații dinspre calculator spre exterior. Ca unități de ieșire pot fi folosite: *monitorul* (dispozitiv ce conține un ecran pentru afișarea rezultatelor prelucrărilor, mesajelor pentru utilizator și a informațiilor despre starea sistemului, precum și mecanismele necesare realizării imaginii pe ecran), *imprimanta* (dispozitiv care permite comunicarea rezultatelor prelucrărilor sub formă scrisă pe un suport de informație de tip hârtie sau alt material ce permite imprimarea cu cerneală sau grafit) etc.

¹ Pentru dezvoltări a se vedea Banciu, Doina, *Sisteme automatizate de informare și documentare*, Editura Tehnică, București, 1996

² Daniela Gărăiman, *Informatică juridică*, Editura Universitaria, Craiova, 2005, p.10

Software-ul calculatorului este format din programele (o succesiune de instrucțiuni-comenzi ce urmează a fi executate de către calculator în scopul efectuării anumitor operații de calcul, transfer de date, etc) destinate să asigure conducerea și controlul procesului de prelucrare și din programele ce permit efectuarea unor lucrări curente. Ca urmare, software-ul unui calculator are două componente de bază: sistemul de operare și programele de aplicație. Un *sistem de operare* este o colecție organizată de programe care asigură (conduc) exploatarea (operarea) calculatorului. Sistemul de operare creează o interfață între utilizator și calculator și gestionează resursele calculatorului. Practic, el asigură legătura între componentele fizice (hardware) și cele logice (programele de aplicație), altfel spus ajută la comunicarea cu calculatorul. Exemple de sisteme de operare: Microsoft Windows 2000, Microsoft Windows NT, MS-DOS, Linux. Un *program de aplicație* este o succesiune organizată de instrucțiuni care se dau calculatorului pentru a efectua unele operații specifice unei aplicații dorite de utilizator. Cu ajutorul programelor de aplicație se efectuează lucrări sau se rezolvă probleme cum ar fi: tehnoredactarea sau procesarea textelor, contabilitate, analiză financiară, programe juridice, planificare, baze de date, gestionarea mesajelor, proiectare (arhitectură, inginerie), urmărirea și controlul proceselor industriale, navigarea prin Internet, etc.

4. Elemente privind informatizarea administrației publice. Tranziția la economia de piață a indus și induce o serie de perturbații în mecanismele de funcționare a tuturor domeniilor de activitate. Administrația publică definită de regulă ca domeniu de activitate ce își propune organizarea și punerea în practică a legilor și a altor acte normative, la nivel central și/sau local, a resimțit și resimte și mai mult aceste schimbări în perioada tranziției la economia de piață. Schimbările au la bază modificări legislative importante, renunțarea la structuri ale administrației publice și crearea altora, adaptarea la noile mecanisme economico-financiare și altele. Esențial este, ca în fiecare domeniu de activitate să se înțeleagă sensul revoluției manageriale care trebuie să aibă loc și în administrația publică pentru a putea asimila schimbările și a evita consecințele nefavorabile ale unor perturbații. Deciziile din administrația publică au consecințe asupra unui mare grup de cetățeni, rezultând ideea consultării punctelor de vedere ale populației sau a reprezentanților acesteia. Managementul în administrația publică este puternic influențat de presiunea solicitărilor permanente care vin din partea cetățenilor, a partenerilor sociali. De aceea este necesară înțelegerea de fond a aserțiunii după care administrația publică (locală) se află în slujba cetățenilor.

Pentru a putea gestiona această presiune, managerii au datoriat să procedeze în următoarea manieră: să aibă la bază programe din diferite domenii ale administrației publice; să pună la dispoziția cetățenilor informațiile de clarificare a unor probleme; să organizeze bine, profesionist, compartimentele de relații publice și relații cu publicul; să construiască inteligent imaginea care să-i reprezinte; să organizeze periodic întâlniri cu cetățenii și beneficiarii unor reglementări pentru clarificările corespunzătoare.

Colectivitățile urbane europene se găsesc într-un amplu proces de competiție în cadrul căruia trebuie să facă față exigenței crescânde impuse de cetățeni față de calitatea serviciilor și prestațiilor oferite de administrațiile publice locale, precum și de prestațiile aleșilor locali. Cetățeanul contribuabil trebuie tratat cu toată condescendența necesară pentru că el, plătitor de impozite susține administrația publică. Principalul rol al autorităților locale este acela de a asigura în mod regulat continuu servicii corespunzătoare comunității.

5. Cadrul legal. Administrațiile publice sunt, de departe, pe plan european și mondial, cei mai importanți clienți și utilizatori ai tehnologiilor informației și

comunicațiilor, guvernele federale, naționale, regionale sau municipale având ca obiectiv creșterea performanțelor propriilor activități și îmbunătățirea relațiilor cu cetățenii.

România a acordat și ea, în ultimii ani o mare atenție procesului de reformă a administrației publice, proces în care performanța poate fi obținută numai prin utilizarea tehnologiilor informatice. S-a dezvoltat astfel conceptul de informatizare a administrației publice ce vizează îmbunătățirea calității actului administrativ și modificarea profundă a raportului dintre administrația publică și cetățean.³

În acest context, România a adoptat o serie de acte normative ce reglementează informatizarea administrației publice și creează cadrul legal pentru desfășurarea activităților în domeniu, astfel: HG nr. 58/1998 pentru aprobarea Strategiei naționale de informatizare și implementare în ritm accelerat a societății informaționale; HG nr. 802/1999 privind adoptarea Regulamentului pentru organizarea și funcționarea Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare (modificată de OG nr. 89/2000 și HG nr. 350/2004); Legea nr. 455 /2001 privind semnatura electronică, HG 1259/2001 privind aprobarea Normelor tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 modificată de HG 2303/2004; HG nr. 1007/2001 pentru aprobarea Strategiei Guvernului privind informatizarea administrației publice; Legea nr. 544 / 2001 privind liberul acces la informațiile de interes public și HG 123/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a legii; Legea nr. 677 /2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, modificată de Legea nr. 102/2005; Legea nr. 291/2002 privind aprobarea OG nr. 24/2002 privind încasarea prin mijloace electronice a impozitelor și taxelor locale, HG nr. 181/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind implementarea Sistemului electronic de încasare a impozitelor și taxelor locale, modificată de HG nr. 2303/2004; Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic modificată de Legea nr. 161/2003 și Legea 121/2006, HG nr. 1308/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii; OG nr. 69/2002 privind regimul juridic al cărții electronice de identitate, aprobată cu modificări de Legea nr. 285/2003 modificată de OG nr. 24/2004; Legea nr. 161/2003 - privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției; HG nr. 1085/11.09.2003 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri referitoare la implementarea Sistemului Electronic National; HG nr. 538/7.04.2004 privind modificarea și completarea HG nr. 1085/2003 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 161/2003; Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice; OUG nr. 34/2006 (modificată și actualizată de Legea nr. 337 din 17 iulie 2006; Rectificarea nr. 337 din 17 iulie 2006) privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

6. Servicii publice furnizate prin intermediul mijloacelor electronice.⁴ În contextul legii, serviciile publice de bază ce vor fi furnizate prin intermediul mijloacelor electronice, precum: a) declararea, notificarea și efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice privind taxele și impozitele datorate de către persoane fizice și juridice la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul Fondului național unic pentru asigurări sociale de sănătate și la bugetele locale; b) servicii de căutare a unui loc de muncă prin intermediul agențiilor de ocupare a forței de muncă, precum: evidența locurilor de muncă, evidența șomerilor, completarea

³ Colesca, Sofia Elena, *Internet în administrația publică*, Editura Economică, București, 2002

⁴ Pentru dezvoltare a se vedea Banciu, Doina, *E-Taxe prin InfoChiosc: plata taxelor și impozitelor prin sisteme electronice*, Editura Tehnică, București, 2002

cererilor pentru găsirea unui loc de muncă, notificarea cu privire la locurile de muncă disponibile; c) servicii privind obținerea de autorizații sau certificate, precum: completarea cererilor pentru obținerea certificatelor de urbanism, obținerea autorizațiilor de construcție sau de desființare, completarea și transmiterea electronică a documentelor necesare eliberării autorizațiilor și certificatelor, efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice de plată, programarea în vederea eliberării autorizațiilor sau a certificatelor; d) servicii privind obținerea de licențe de funcționare, precum: completarea cererilor pentru obținerea de licențe, completarea și transmiterea electronică a documentelor necesare eliberării licențelor, efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice de plată, programarea în vederea eliberării licențelor; e) servicii privind obținerea de permise legate de mediu, precum: completarea cererilor pentru obținerea permiselor legate de mediu, efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice de plată;

De asemenea, pot fi informatizate în același mod: servicii privind achizițiile publice efectuate prin mijloace electronice, inclusiv efectuarea de plăți prin mijloace electronice de plată; servicii privind înregistrarea unui comerciant sau efectuarea de mențiuni în registrul comerțului, precum: transmiterea cererii de înregistrare în registrul comerțului, transmiterea electronică a statutului, a contractului de societate sau a altor documente, rezervarea denumirii, programarea în vederea eliberării autorizațiilor legale; servicii în legătură cu evidența informatizată a persoanei, precum: completarea cererilor de eliberare a pașapoartelor, cărților de identitate și a permiselor de conducere, notificarea schimbării domiciliului sau reședinței, transmiterea electronică a documentelor, efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice de plată, programarea în vederea eliberării unor astfel de documente, declararea furtului sau pierderii unor astfel de documente, urmărirea soluționării reclamațiilor, publicarea listelor de documente pierdute; servicii în legătură cu înregistrarea vehiculelor auto, precum: notificarea cu privire la achiziționarea unui nou vehicul, rezervarea opțională a numărului de înmatriculare, completarea formularelor necesare în vederea înmatriculării, programarea în vederea înmatriculării și prezentării documentelor doveditoare; servicii de sănătate publică, precum: informații interactive cu privire la disponibilitatea serviciilor din unități medicale, efectuarea de programări pentru servicii medicale, efectuarea de plăți pentru serviciile medicale prin intermediul mijloacelor electronice de plată; servicii privind accesul la biblioteci publice, precum: consultarea cataloagelor, întocmirea catalogului național virtual, consultarea de cărți sau publicații în format electronic; înscrierea în diferite forme de învățământ, în special învățământul liceal și superior: completarea și transmiterea electronică a cererilor de înscriere și a documentelor;

În fine, legea prevede că de aceeași manieră se va proceda și cu privire la: servicii privind colectarea de date statistice de către Institutul Național de Statistică, în special: notificări cu privire la demararea anchetelor statistice, completări de chestionare în format electronic, verificarea corelațiilor în timp real și notificarea în caz de erori, agregarea, procesarea și publicarea datelor; servicii privind înregistrarea unei asociații sau fundații, precum: cererea de rezervare a denumirii, consultarea Registrului național al persoanelor juridice fără scop patrimonial, efectuarea de plăți prin intermediul mijloacelor electronice de plată; servicii privind declarațiile vamale, precum: întocmirea și transmiterea declarațiilor vamale, efectuarea de plăți pentru taxele și comisioanele în vamă prin mijloace electronice de plată; servicii privind consultarea și eliberarea propriului cazier fiscal; servicii de consultare a Monitorului Oficial al României.

7. Obiectivele informatizării în administrația publică. În acest cadru este ușor să acceptăm că obiectivele informatizării în administrația publică sunt: a) reducerea cheltuielilor publice, combaterea birocrăției și a corupției la nivelul instituțiilor publice; b)

creșterea gradului de transparență a modului de utilizare și administrare a fondurilor publice; c) îmbunătățirea accesului la informații și servicii publice în conformitate cu legislația privind protecția datelor cu caracter personal și liberul acces la informațiile de interes public; d) eliminarea contactului direct între funcționarul de la ghișeu și cetățean sau agentul economic; e) furnizarea de informații și servicii publice de calitate prin intermediul mijloacelor electronice; f) întărirea capacității administrative a instituțiilor publice de a-și îndeplini rolul și obiectivele și de a asigura furnizarea, într-o manieră transparentă, de informații și servicii publice; g) promovarea colaborării dintre instituțiile publice pentru furnizarea de servicii publice prin mijloace electronice; h) redefinirea relației între cetățean și administrația publică, respectiv între mediul de afaceri și administrația publică, în sensul facilitării accesului acestora la serviciile și informațiile publice, prin intermediul tehnologiei informației; i) promovarea utilizării Internetului și a tehnologiilor de vârf în cadrul instituțiilor publice.

8. Sistemul Electronic Național. Infrastructura pentru implementarea Societății Informaționale o constituie *Sistemul Electronic Național (SEN)*, înființat ca sistem informatic de utilitate publică, în scopul asigurării accesului la informații publice și furnizării de servicii publice către persoane fizice și juridice, prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Sistemul Electronic Național este ansamblul unitar alcătuit din *subsistemele e-guvernare și e-administrație*, accesibile prin Internet la adresa www.e-guvernare.ro. Cele două componente nu sunt disjuncte, acestea partajând resurse și beneficiind atât de un cadru legislativ și instrumental comun și consistent pentru implementarea și operaționalizarea SEN, cât și de o infrastructură comună pentru utilizare.

Sistemul Electronic Național reprezintă unicul punct de acces la servicii și informații publice ale instituțiilor administrației centrale, de interes pentru persoane fizice sau juridice. Prin acest sistem se oferă cetățenilor o alternativă la rezolvarea problemelor administrative, care necesită în mod uzual deplasarea repetată la ghișeele instituțiilor respective. Astfel, toți cei care dispun de o conexiune la Internet, acasă sau la serviciu, precum și cei care accesează Internetul din locuri publice, pot să descarce formularele administrative de care au nevoie și chiar să-și rezolve problemele din fața calculatorului.

Sistemul Electronic Național a primit premiul pentru "cel mai bun conținut digital" la secțiunea e-Government, în cadrul Summitului Mondial pentru Societatea Informațională, fiind selectat împreună cu alte 40 de proiecte din întreaga lume, din peste 800 dintre cele mai bune aplicații înscrise inițial în concurs.

Utilizarea sistemului electronic național aduce beneficii importante, precum: disponibilitatea serviciilor publice 24 ore din 24, 7 zile pe săptămână; asigurarea transparenței actului administrativ; reducerea birocrăției și corupției; relaxarea relației dintre instituțiile statului și cetățeanș oferă cetățeanului posibilitatea de a obține informații publice fără ca acesta să mai fie obligat să cunoască complexitatea structurii administrației publice; realizarea într-un mod unitar și standardizat a transmiterii informațiilor între diferite agenții guvernamentale, fără a implica cheltuieli majore în adaptarea lor la acest sistem.